

La Negociació: episodi 1

«Com marca la litúrgia dels processos negociadors, la primera reunió només ha servit per constatar que les posicions d'ambdues parts són ben allunyades»

La imatge llargament esperada s'ha fet realitat aquest dimecres amb el president català i el president espanyol junts al Palau de la Generalitat. Després del tràiler del 2018 a Pedralbes, tothom esperava amb ànsia l'episodi 1 de la primera temporada de la Taula de Negociació. És una sèrie que es preveu llarga i que tindrà moltes temporades.

Com marca la litúrgia de qualsevol procés negociador per resoldre conflictes polítics - d'Irlanda a Sud-àfrica, passant per Angola o Corea- la primera reunió de la taula de negociació ha servit per poca cosa més que constatar que les posicions d'ambdues parts són ben allunyades, i que ningú no està disposat a cedir. Hom no podia esperar cap altra cosa.

Segons el president Aragonès -que va driblar amb solvència la crisi de la coalició ERC-Junts i va preservar el protagonisme de la trobada amb l'Estat- el fet més destacat ha estat veure en una taula dues parts que es reconeixen mútuament com a subjectes polítics i es manifesten disposats a trobar una solució política que es pugui sotmetre a referèndum. No és pas poca cosa, més encara tractant-se de l'Estat espanyol.

Paradoxalment, la imatge que destacava i celebrava Aragonès és la mateixa que Pedro Sánchez necessitava per transmetre a Europa la idea de que el conflicte està un altre cop sota control. Després del pànic europeu d'octubre de 2017 -amb Donald Tusk implorant que no es declarés la independència- i de les advertències recents del Consell d'Europa per la repressió que no cessa, la imatge d'un Sánchez entrant al Palau de la Generalitat transmet una imatge de calma que la Unió fa temps que reclamava a Espanya.

Aragonès no ha volgut creat falses expectatives i, tot i reiterar que l'autodeterminació i l'amnistia són l'objectiu, ha vingut a dir que tot està fer fer i que vés a saber si tot és possible. Sánchez per la seva banda, ha exhibit la seva habitual habilitat per dir blanc i negre alhora. Ha dit que la societat espanyola respecta molt la societat catalana -reconeixent implícitament que són dues societats diferents- però al cap de pocs minuts ha estirat de mantra nacionalista en reiterar que *«són tots els espanyols els que han de decidir què és Espanya i no només una part?»*.

Més enllà de la imatge de l'inici d'una negociació i de la constatació de l'abisme que separa les parts, ara comença un camí llarg i sinuós que, si es fa bé, s'ha de recórrer gairebé a les fosques, sense fer soroll, amb més reunions informals que formals. Un cop més, aquesta és la litúrgia dels processos negociadors que acaben amb acord.

Entremig, veurem episodis de la sèrie per a tots els públics. En veurem d'avorrits, en veurem de trepidants, en veurem de por i en veurem de ciència-ficció. El final no està escrit i les possibilitats són diverses. D'antuvi, qui té la paella pel mànec és l'Estat, a qui ja li està bé l'estatu quo. Si Catalunya vol arribar a bon port, ha de crear les condicions per fer que l'Estat vegi necessari l'acord, que el preu del no-acord li resulti inassumible. Estem molt lluny d'això i el vodevil de la composició de la delegació catalana entre ERC i Junts no ajuda gens.